

ЗАТВОРНИЧЕСКО ПРАВО

Последни новини и информация за нашите другари в затвора

В ТОВА ИЗДАНИЕ

Отговор към Омбудсмана на Република България от Сдружението СТР 2

**бесплатна правна помощ – 0700 18 250
СТР 5**

Нов посетител на стар проблем: момиче описва първото си свиддане със затворник СТР 4

Как да изискаме информация, важна за затворниците, и как да обжалваме отказ да получим тази информация СТР 7

**Изображението на Jimelix.tk
Можете да намерите повече от изкуството ѝ на <http://jimelix.tk/>**

Обръщение от Джок Полфрийман на Съвета на Българско Затворническо Сдружение:

Получихме страхотна обратна връзка за първия ни бюлетин. Благодарим на всички, които ни писаха. Ако някой би желал негово писмо да бъде публикувано, моля пратете го на следния адрес:

Джок Полфрийман, ПК 73, Ул „Опълченска“, 112А,
Банишора, София 1233;

или за близки и приятели на затворници, които имат достъп до интернет: contact@bpra.info

Разбира се, както винаги не включвате лична информация за други хора, нито расистко, сексистко или хомофобско съдържание.

Нашият скромен офис продължава да расте с повече и повече семейства на затворници, които търсят сдружението за съвет и помощ за техен близък в затвор. И както обикновено пари, време и хора не достигат. Така че наистина оценяваме всяка помощ.

“Това, което Омбудсманът не успява да идентифицира или да признае, е, че проблемът с българските затвори е в тяхното корумпирано и неадекватно ръководство, а не в сградите и съоръженията.”

Неотдавна Омбудсманът на Република България публикува годишен доклад за дейността си като Национален Превентивен Механизъм през 2018 г. Докладът е много подробен и точен в събирането на данни и тяхното изложение. Въпреки това се наблюдават грешки в анализа, който е предпоставка за последвалите препоръки. Например, Омбудсманът дава предложение за затварянето на три сгради, а именно Затвор София, Затвор Кремиковци и затвора с минимално ниво на сигурност във Враца – Керамична Фабрика.

Въпреки че докладът адресира много проблеми в затворническата система, което следва да се признае на Омбудсмана, това, което не е идентифицирано правилно, е причината защо към момента българските затвори са лоши и неефективни. Причината не е в това, че сградите са прекалено стари и неподдържани, а всъщност в неадекватното и често несъществуващо ръководство от страна на административния персонал, както в затворите, така и на национално ниво в лицето на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" ГДИН.

Проблемите, произтичащи от това просто да се спре дейността на някои затвори

Първият проблем, който следва от прекратяването на дейността на някои затвори, е намирането на нови места и сгради за тях. Министерството на правосъдието вече демонстрира своята недалновидност при построяването на нов затвор в село Самораново, тъй като този затвор няма никаква цел и функционалност. Приблизителното население на селото е 1483 человека. Според изчисленията на Министерството, този затвор ще може да побира 27% от цялото население на мястото, на което следва да служи. Сравнено с мащабите на гр. София, например, това би означавало да се построи затвор, който да може да побере 345 870 лишени от свобода. Единственото логично обяснение за построяването на затвора в село Самораново е присвояване на средства от Норвежкия финансов механизъм. И това е част от същината на проблема, който е или погрешно интерпретиран, или удобно игнориран от групите и институциите за наблюдение. Новопостроените затвори, например Затвор Дебелт, отворен през март 2017, са изградени с нискокачествени материали и рециклирани материали от старите сгради. В последния си доклад за българските затвори Европейският комитет за

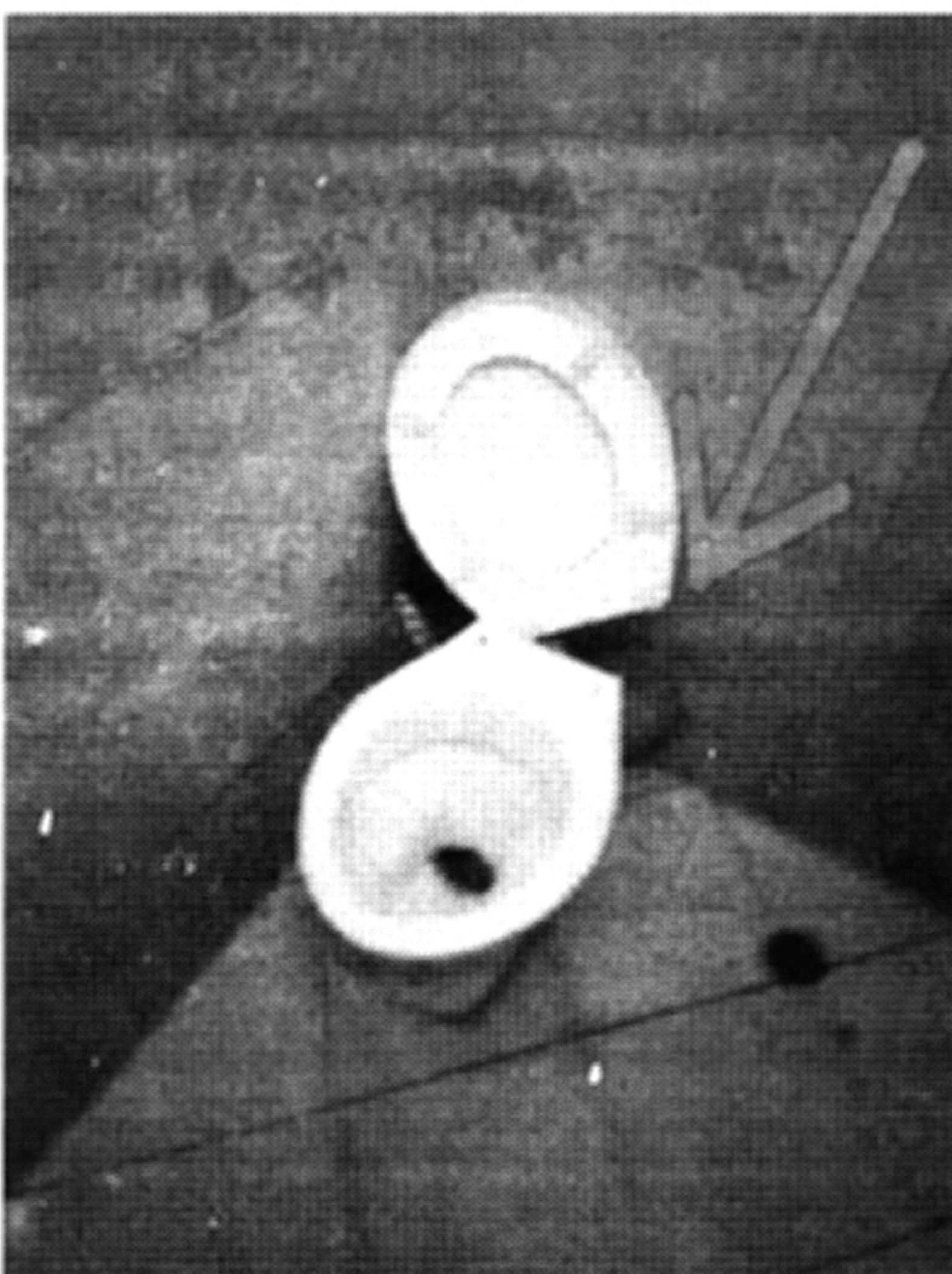
Канализационната вода, изтичаща по стената в така наречения „нов“ затвор Дебелт, не само че води до бактерии, но влагата създава мухъл и предразполага дихателни проблеми

предотвратяване на изтезанията и нечовешкото или унизително отнасяне или наказание (КПИ), който е част от Съвета на Европа, заключава следното:

„Най-добри материални условия се наблюдават в насърко отворения Затвор Дебелт, където килиите (в които по принцип се настаняват до четирима лишени от свобода и които са приблизително 20 кв.м.) са светли, проветриви и подходящо оборудвани. Въпреки това, делегацията бе поразена от лошото качество на използваните материали, както и като цяло от строителната дейност, тъй като вече се наблюдават ясни знаци на амортизация и разруха.“[1]

КПИ продължава доклада с критика към един от най-големите провали на Министерството на правосъдието и Главната дирекция "Изпълнение на наказанията" ГДИН:

„Стандартът на здравните помещения варира в посетените сгради, от доста приличен (в Бургас и Разделна) през почти приемлив (във все още необновените помещения в Затвор София и Затвор Варна) до абсолютно недопустим (особено във вече разнебитените медицински стаи в Затвор Дебелт).“[2]И

Евтини тоалетни за домашни условия, използвани в затвора „Дебелт, вместо по-скъпия индустриски клас, който е необходим в затворите и институциите

затвор“? Това, което Омбудсманът не успява да идентифицира или да признае, е, че проблемът с българските затвори е в тяхното корумпирано и неадекватно ръководство, а не в сградите и съоръженията.

Затварянето на Затвор София или на който и да е затвор няма да разреши проблема на лошите условия в българските затвори, защото същите хора ще проектират, строят и управляват „новите“ затвори. На този етап би било по-точно да обобщим ситуацията с една българска поговорка, която научих докато аз бях в затвора и която се отнася за отварянето на нов бардак със стари работници, но няма как да я използвам без да звучи вулгарно и обидно.

Тъй както се присвоиха средства за построяването на Затвор Дебелт и се присвояват нови за отварянето на затвора в село Самораново, всяко отваряне на нови затвори е просто поредната възможност за ВМРО и бюрократите в Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ ГДИН да злоупотребяват с още повече пари.

При построяването на Затвор Дебелт, за който бяха нужни 5 милиона лева, се присвои толкова голяма сума от бюджета, че Министерството на правосъдието и Главна дирекция “Изпълнение на наказанията“ ГДИН, които ръководеха проекта, не осигуриха дърни нови легла или матраци за килиите. Това резултира в пренасянето на дървеници още на първия ден в този така наречен „луксозен“ затвор. Строителните материали, които бяха закупени, са очевидно ниско качество и много под стандарта, който е необходим за нуждите на затвора. Видно е, че плочките и тоалетните са за частна употреба в нечий дом, а не за институция като затвор, където ще бъдат употребявани от стотици хора и по всякакви поводи. Плочките за пода се чупят веднага от старите железни легла при преместването им, тъй като са нискокачествени и евтини.

„Има още много какво да се желае от качеството на медицинските документи в повечето от посетените заведения и особено в Затвор Дебелт, където липсва систематично следене и документиране на случаите на туберкулоза.“[3]

Тук много от четящите биха се запитали какъв е смисълът да се говори за провала на Затвор Дебелт, когато в момента на масата стои „затварянето на Централен софийски

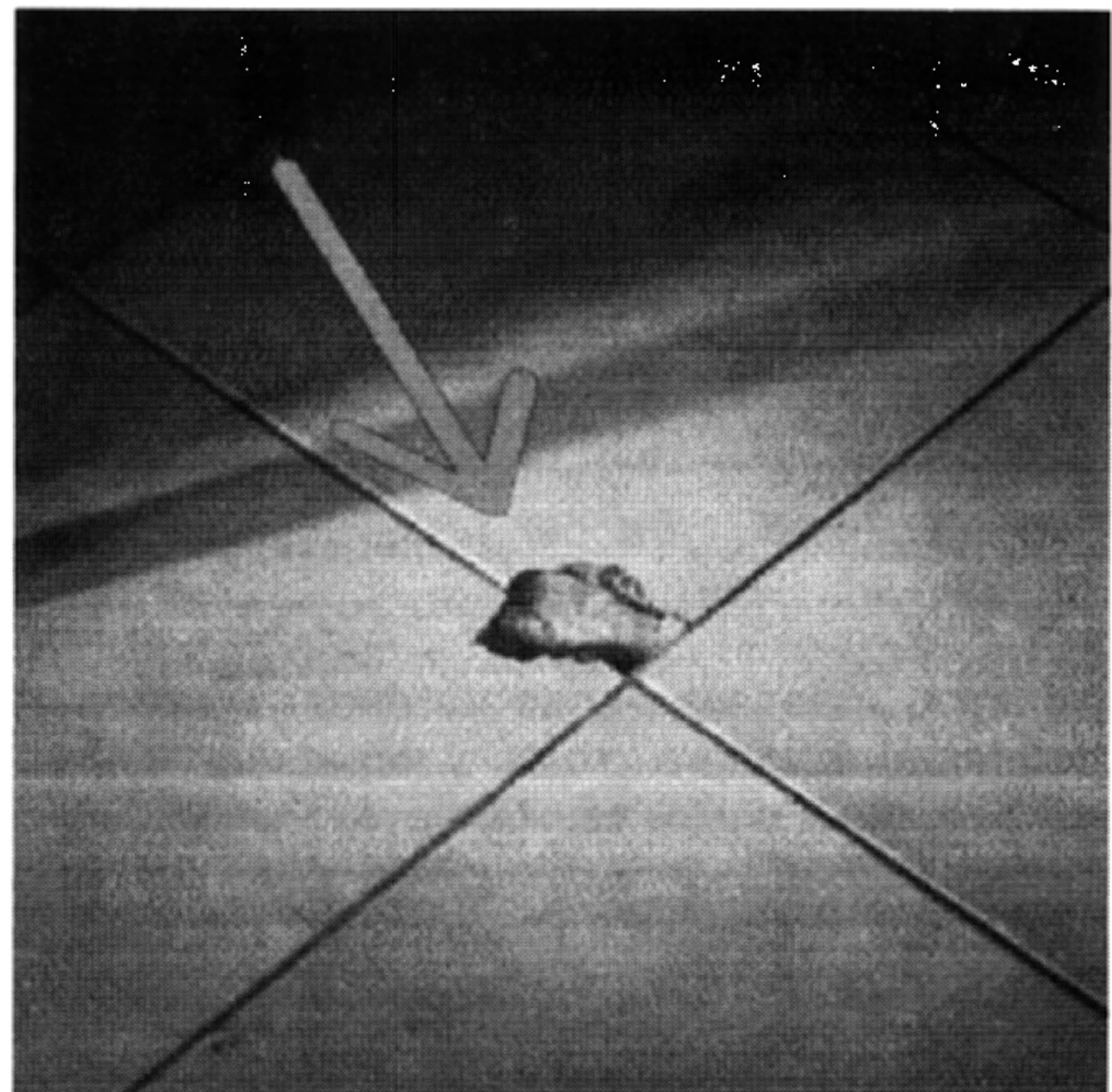
затвор“? Търбите за вода и канализация на старата сграда не са заменени с нови, което причинява течове от канализацията по прясно боядисаните стени. На всеки няколко години, когато някой от затворниците успее да заснеме течовете, администрацията на затвора пребоядисва стените, но след няма и месец ситуацията отново е същата, тъй като средствата за ремонт и замяна на тръбите с нови вече са били присвоени. Също така течовете водят със себе си образуването на мухъл и плесен.

Повече от ясно е, че не е положено абсолютно никакво усилие за това условията в Затвор Дебелт да са поносими. Дворът на затвора представлява гола пустош, в която е видно, че не са вложени никакви средства.

Освен всичко това, построяването на нови затвори е не само източник на ново присвояване на средства от бюджета, но и служи само, за да хвърля прах в очите на данъкоплатците и да ги заблуждава, че проблемът е адресиран. Неслучайно Съвета на Европа казва следното по въпроса:

„Разширяването на сградите на затворите следва да се разглежда само като крайна мярка, тъй като от това не произлизат дългосрочни решения на проблема с пренаселването.“[4]

Преди да се направи пълно разследване на изчезналите средства в затворническата система, не трябва да се обсъждат каквите и да е други реформи, тъй като когато реформите се изпълняват от корумпиран и мързелив персонал, нещата единствено се влошават за България. Това, от което се нуждаем, е ново ръководство на затворите, а не нови затвори.

В затвора Дебелт се използват евтини подови плочки от домашен клас вместо необходимия материал за подови настилки от индустриски клас

Първо свиждане в затвора София -

Нов посетител на стар проблем:

Да посетиш близък или приятел на свиждане в затвор е преживяване, което те кара да се чудиш дали системата умишлено наказва и близките и семействата на затворници, или просто както в повечето институции в България всичко се случва бавно, с нерви и правилата се променят от ден за ден...

Вчера за първи път отидох на свиждане на приятел в софийския затвор.

Процесът беше следният: още рано сутринта друг познат отиде пред сградата за свиждания, за да запише неговото и мое име в списък, който по негови думи понякога се вади и преди 6 ч. сутринта. Много близки и семейства стават по зори, за да успеят да се запишат сред първите и съответно да влязат в първата група за деня, която ще е допусната на свиждане. Въпреки това този списък не е финален или официален по никакъв начин. Към 8:30 ч. служители от затвора извикват по име хората, записали се в този списък, но ако човекът не е там на място, губи реда си, дори и да се е записал в 5:40 сутринта.

Мястото, предвидено за чакане, със сигурност не предразполага това удобно да стоиш с часове. Тъй като свиждането ми беше през Август месец, не знам какво е да чакаш за свиждане през студените месеци, но във всеки случай чакането се случва пред сградата на затвора, където за сядане има две пейки с липсващи дъски, а само около $\frac{1}{4}$ от едната беше перманентно на сянка. Няма покрив или навес. Не мога да си представя това да е единственото предвидено място за чакащите, тъй като ако завали дъжд дори, не би имало къде да се скрият хората. И в същото време не би ме учудило истински, ако това е случаят.

Преди свиждането бях в болница, поради което нямаше как да изляза преди 9:00 ч. и ние загубихме местата си от ранния списък. Към 9 и 30 ч. спокойно се наредихме, за да се запишем - отново. Пред затвора чакаха много ромски семейства, предимно жени, поне пет девица, както и двама-трима по-възрастни близки на затворници. Въпреки че опашката не изглеждаше дълга, вървя изключително бавно и повече от час да получим официалните билети с номера. Те бяха 19 и 20.

Заради пандемията групите за свиждане са намалени и ни казаха, че ще пускат само по 9 человека в група. Нямаше определени часове, в които е сигурно, че всяка група ще влезе - когато те пуснат, тогава. Ние преценихме, че щом сме 19 и 20, явно ще сме трета група. На мен ми беше за пръв път, но на човекът с мен далеч не и той ме увери, че няма шанс да ни пуснат преди 13 ч. по обяд. Решихме вместо да чакаме пред сградата часове на слънце, жега и без достатъчно места за сядане, просто да изпием по едно кафе и да се върнем. Предвидихме за всеки случай да се върнем в 12, въпреки че беше ясно, че ще чакаме още отпред.

Когато се върнахме ни казаха, че служителите имат обедна почивка и в 13 ч. ще започнат да приемат багажа с покупки и вещи, които близките носят за затворниците. Имахме един час - нищо страшно. Само че се оказа, че въпреки че сме били номера след 18 са били извикали нашите имена с втората група, но нас ни е нямало. Някои от семействата отпред бяха ядосани, защото не само, че сме си изпуснали реда, но и не са позволили на следващите хора да влязат на наше място. Не че обстановката беше невероятно приподигната преди, но сякаш след като се върнахме хората видимо бяха много по-изнервени. Разбираемо. Тогава забелязах и една жена, седнала на стълбите на сградата срещу затвора, която плачеше.

Към 13:15 ни извикаха за да внесем багажите, които носим за затворници след като в крайна сметка служителите решиха, че ще ни пуснат като част от трета група. От покупките, които аз носех, не позволиха само няколко меса, защото срокът им изтичал след по-малко от 7 дни (което е леко произволно правило, но както и да е). Но част от хората, с които чакахме ми разказаха как все по-малко неща им позволяват да вкарват - никакви сладки, кашкавали, сирена или каквото и да било, което го има в затворническата лавка. Защото как иначе ще ги продават на двойна цена, обсъждаха всички. А една . възрастна жена звучеше искрено разстроена, казвайки нещо в духа на "Е, как

може такова нещо, а ако им се прияде шоколад на децата? Нали и те трябва да ядат дечицата." В крайна сметка ми стана тъжно за всички тези хора, които не са изоставили своите близки, а когато дойдат да ги видят, с все по-малко неща от отвън могат да ги зарадват.

След като багажът на всичките девет човека от групата беше проверен последва поредното чакане пред сградата. Отново имаше и объркане с номерата - пуснали жена, която е с номер 30 да е в трета група, а на жената, която е с номер 28 и видях още от сутринта, че чака, й казали, че ще бъде в четвърта група. Тоест ще чака поне час и половина повече.

Надявам се това да не бе произлязло от нашето пропускане на реда, но при всички случаи огорчената жена разпалено се беше ядосала на служителите от затвора. Никой не можел да й обясни защо, всеки й казвал, че не е негова работа... В продължение на поне 25 минути жената с право гради тирадата си против произвола на системата за свиждания.

След още немалко чакане (губи ми се колко точно, но се усещаше дълго...) най-сетне ни извикаха и ни пропускаха един по един през бариерата на затвора. Личните вещи се заключват в сейфове, изглеждащи на 30 години минимум, след което се минава през металдетектор и сме почти на финалната права.

Аз бях първата, която мина и въпреки че бях прочела, че ръкавиците са задължителни, служителите пред мен бяха без и аз ги попитах дали да си слагам моите. Отговорът беше "А, няма нужда". Затова и си останах само с маска, щом специално попитах и казаха, че съм окей. Влязох в последния коридор преди стаята за свиждания и започнах да чакам. Имаше две пейки - отново очевидно недостатъчно. И то недостатъчно за намалените групи! Представям си, че когато пандемията не ограничава на половина броят на посетителите, усещането е още по-тясно.

И както си чаках обаче започнах да чувам разни полукряскания на жени отвън и се оказа, че след като на мен са казали, че може да вляза без ръкавици, се решили за всички останали, че все пак си трябва. Няколко човека се е наложило да тичат до магазин в близост да си закупят, което е довело до това всички да се доизнервят още повече. Общо взето отне поне 40 минути по спомен докато сагата с ръкавиците се разреши и още 15 минути дискусии и обвинения за това кой бил с ръкавици, кой без и как така един може с, а друг

без. Също така две от майките с деца обсъждаха как всеки път служителите питат децата им как се казват, за да сравнят с актовете им за раждане - да не би да носят фалшиви. Впрочем децата бяха три ромски момиченца, които една на друга си четоха актовете за раждане напълно гладко и спокойно си играха през цялото време. Те може би бяха най-изморени от всички и най-много им беше доскучало, но се държаха геройски. Със сигурност не им беше за пръв път.

И накрая след цялото това чакане, разправии и обтегната обстановка най-сетне свиждането започна. Трудно е човек да си представи какво им е на семействата и приятелите на затворници в България, защото след всички тези часове, получаваш 40 минути свиждане, които ти се струват като 5. Между теб и затворника има стъкло, а наоколо е какафония. Прекарал си часове, в които не знаеш точно кога е твой ред, кога ще влезеш, дали ще ти позволят да вкараш 200 г повече зеленчуци или ще трябва да връщаш вкъщи домати, все едно нещо е щяло да им стане на надзирателите, ако ги вкарат. Било ти е жега (или студ в зависимост от сезона), служителите са те гледали на кръв и си преживял много други неудобства, произлизящи от средновековната система за свиждания.

И цялата тази сага два пъти в месеца, за да видят семействата и приятелите близките си в затвор София. За 40 минути разговор по телефон през стъклена преграда... Със сигурност моето ходене предизвика у мен още по-голяма емпатия към тези хора, които по презумпция не би трябвало да изтърпяват наказание, но с това безусловно да подкрепят близките си, може да се каже, че също биват наказвани.

Сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация

15 септември 2020 От:www.prisonreform.bg

След сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация, от 4 септември 2020 г. телефонът за бесплатна правна помощ – **0700 18 250** – е вече достъпен от всички инсталирани в местата за лишаване от свобода телефонни апарати. Телефонът за бесплатна правна помощ към Националното бюро за правна

може такова нещо, а ако им се прияде шоколад на децата? Нали и те трябва да ядат дечицата." В крайна сметка ми стана тъжно за всички тези хора, които не са изоставили своите близки, а когато дойдат да ги видят, с все по-малко неща от отвън могат да ги зарадват.

След като багажът на всичките девет човека от групата беше проверен последва поредното чакане пред сградата. Отново имаше и объркане с номерата - пуснали жена, която е с номер 30 да е в трета група, а на жената, която е с номер 28 и видях още от сутринта, че чака, и казали, че ще бъде в четвъртата група. Тоест ще чака поне час и половина повече.

Надявам се това да не бе произлязло от нашето пропускане на реда, но при всички случаи огорчената жена разпалено се беше ядосала на служителите от затвора. Никой не можел да й обясни защо, всеки й казвал, че не е негова работа... В продължение на поне 25 минути жената с право гради тирадата си против произвола на системата за свидждания.

След още немалко чакане (губи ми се колко точно, но се усещаше дълго...) най-сетне ни извикаха и ни пропускаха един по един през бариерата на затвора. Личните вещи се заключват в сейфове, изглеждащи на 30 години минимум, след което се минава през металдетектор и сме почти на финалната права.

Аз бях първата, която мина и въпреки че бях прочела, че ръкавиците са задължителни, служителите пред мен бяха без и аз ги попитах дали да си слагам моите. Отговорът беше "А, няма нужда". Затова и си останах само с маска, щом специално попитах и казаха, че съм окей. Влязох в последния коридор преди стаята за свидждания и започнах да чакам. Имаше две пейки - отново очевидно недостатъчно. И то недостатъчно за намалените групи! Представям си, че когато пандемията не ограничава на половина броят на посетителите, усещането е още по-тясно.

И както си чаках обаче започнах да чувам разни полукряскания на жени отвън и се оказа, че след като на мен са казали, че може да вляза без ръкавици, се решили за всички останали, че все пак си трябва. Няколко човека се е наложило да тичат до магазин в близост да си закупят, което е довело до това всички да се доизнервят още повече. Общо взето отне поне 40 минути по спомен докато сагата с ръкавиците се разреши и още 15 минути дискусии и обвинения за това кой бил с ръкавици, кой без и как така един може с, а друг

без. Също така две от майките с деца обсъждаха как всеки път служителите питат децата им как се казват, за да сравнят с актовете им за раждане - да не би да носят фалшиви. Впрочем децата бяха три ромски момиченца, които една на друга си четоха актовете за раждане напълно гладко и спокойно си играха през цялото време. Те може би бяха най-изморени от всички и най-много им беше доскучало, но се държаха геройски. Със сигурност не им беше за пръв път.

И накрая след цялото това чакане, разправии и обтегната обстановка най-сетне свидждането започна. Трудно е човек да си представи какво им е на семействата и приятелите на затворници в България, защото след всички тези часове, получаваш 40 минути свидждане, които ти се струват като 5. Между теб и затворника има стъкло, а наоколо е какафония. Прекарал си часове, в които не знаеш точно кога е твой ред, кога ще влезеш, дали ще ти позволят да вкараш 200 г повече зеленчуци или ще трябва да връщаш вкъщи домати, все едно нещо е щяло да им стане на надзирателите, ако ги вкарят. Било ти е жега (или студ в зависимост от сезона), служителите са те гледали на кръв и си преживял много други неудобства, произлизящи от средновековната система за свидждания.

И цялата тази сага два пъти в месеца, за да видят семействата и приятелите близките си в затвор София. За 40 минути разговор по телефон през стъклена преграда... Със сигурност моето ходене предизвика у мен още по-голяма емпатия към тези хора, които по презумпция не би трябвало да изтърпяват наказание, но с това безусловно да подкрепят близките си, може да се каже, че също биват наказвани.

Сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация

15 септември 2020 От:www.prisonreform.bg

След сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация, от 4 септември 2020 г. телефонът за бесплатна правна помощ – **0700 18 250** – е вече достъпен от всички инсталирани в местата за лишаване от свобода телефонни апарати. Телефонът за бесплатна правна помощ към Националното бюро за правна

може такова нещо, а ако им се прияде шоколад на децата? Нали и те трябва да ядат дечицата." В крайна сметка ми стана тъжно за всички тези хора, които не са изоставили своите близки, а когато дойдат да ги видят, с все по-малко неща от отвън могат да ги зарадват.

След като багажът на всичките девет човека от групата беше проверен последва поредното чакане пред сградата. Отново имаше и объркане с номерата - пуснали жена, която е с номер 30 да е в трета група, а на жената, която е с номер 28 и видях още от сутринта, че чака, й казали, че ще бъде в четвърта група. Тоест ще чака поне час и половина повече.

Надявам се това да не бе произлязло от нашето пропускане на реда, но при всички случаи огорчената жена разпалено се беше ядосала на служителите от затвора. Никой не можел да й обясни защо, всеки й казвал, че не е негова работа... В продължение на поне 25 минути жената с право гради тирадата си против произвола на системата за свиждания.

След още немалко чакане (губи ми се колко точно, но се усещаше дълго...) най-сетне ни извикаха и ни пропускаха един по един през бариерата на затвора. Личните вещи се заключват в сейфове, изглеждащи на 30 години минимум, след което се минава през металдетектор и сме почти на финалната права.

Аз бях първата, която мина и въпреки че бях прочела, че ръкавиците са задължителни, служителите пред мен бяха без и аз ги попитах дали да си слагам моите. Отговорът беше "А, няма нужда". Затова и си останах само с маска, щом специално попитах и казаха, че съм окей. Влязох в последния коридор преди стаята за свиждания и започнах да чакам. Имаше две пейки - отново очевидно недостатъчно. И то недостатъчно за намалените групи! Представям си, че когато пандемията не ограничава на половина броят на посетителите, усещането е още по-тясно.

И както си чаках обаче започнах да чувам разни полукряскания на жени отвън и се оказа, че след като на мен са казали, че може да вляза без ръкавици, се решили за всички останали, че все пак си трябва. Няколко човека се е наложило да тичат до магазин в близост да си закупят, което е довело до това всички да се доизнервят още повече. Общо взето отне поне 40 минути по спомен докато сагата с ръкавиците се разреши и още 15 минути дискусии и обвинения за това кой бил с ръкавици, кой без и как така един може с, а друг

без. Също така две от майките с деца обсъждаха как всеки път служителите питат децата им как се казват, за да сравнят с актовете им за раждане - да не би да носят фалшиви. Впрочем децата бяха три ромски момиченца, които една на друга си четоха актовете за раждане напълно гладко и спокойно си играха през цялото време. Те може би бяха най-изморени от всички и най-много им беше доскучало, но се държаха геройски. Със сигурност не им беше за пръв път.

И накрая след цялото това чакане, разправии и обтегната обстановка най-сетне свиждането започна. Трудно е човек да си представи какво им е на семействата и приятелите на затворници в България, защото след всички тези часове, получаваш 40 минути свиждане, които ти се струват като 5. Между теб и затворника има стъкло, а наоколо е какафония. Прекарал си часове, в които не знаеш точно кога е твой ред, кога ще влезеш, дали ще ти позволят да вкараш 200 г повече зеленчуци или ще трябва да връщаш вкъщи домати, все едно нещо е щяло да им стане на надзорателите, ако ги вкарят. Било ти е жега (или студ в зависимост от сезона), служителите са те гледали на кръв и си преживял много други неудобства, произлизящи от средновековната система за свиждания.

И цялата тази сага два пъти в месеца, за да видят семействата и приятелите близките си в затвор София. За 40 минути разговор по телефон през стъклена преграда... Със сигурност моето ходене предизвика у мен още по-голяма емпатия към тези хора, които по презумпция не би трябвало да изтърпяват наказание, но с това безусловно да подкрепят близките си, може да се каже, че също биват наказвани.

Сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация

15 септември 2020 От:www.prisonreform.bg

След сигнал на Българския хелзинкски комитет (БХК) до централната пенитенциарна администрация, от 4 септември 2020 г. телефонът за бесплатна правна помощ – **0700 18 250** – е вече достъпен от всички инсталирани в местата за лишаване от свобода телефонни апарати. Телефонът за бесплатна правна помощ към Националното бюро за правна

В т. 8 от тълк. постановление № 2/19.05.2015 г. 1. по тълк. дело № 2/2014 г. на ОСГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС е посочено, че в случаите когато органите по изпълнение на наказанията упражняват дейност по управление на местата за лишаване от свобода, те извършват административна дейност.

Тази дейност е свързана с упражняване на държавна принуда във връзка с изпълнение на наказанията. Специализираните органи по изпълнение на наказанията, каквито са главният директор на ГДИН, началниците на затвори и поправителни домове, началниците на Областните служби „Изпълнение на наказанията“, началниците на пробационните служби и арестите, по своя характер са административни органи. Те функционално принадлежат към системата на изпълнителната власт и ЗИНЗС им възлага правоприлагачи, контролни и санкционни в определени случаи правомощия във връзка с изпълнение на наказанията, възложени от съдилищата влезли в сила съдебни актове.

В този смисъл е Определение № 4727/01.04.2019 г. по адм. дело № 2925 от 2019 г. на ВАС.

Съгласно чл. 130, ал. 2 от ЗСВ – Тълкуваните решения и тълкуващите постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт и за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

Съгласно чл. 1, ал. 3 от ЗА – Този закон се прилага доколкото не е установено друго в специални закони и за администрацията на другите органи на държавната власт, предвидени в Конституцията и за органите на местното самоуправление.

Съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗА – Администрацията осъществява своята дейност в интерес на обществото и в съответствие с Конституцията и с другите нормативни актове.

ал. 3 – При осъществяване на своята дейност, администрацията е длъжна да предоставя информация на гражданите, юридическите лица и органите на държавната власт по ред, определен със закон.

ал. 4 – Администрацията е длъжна да дава отговор на гражданите и юридическите лица на отправените до тях запитвания, молби, жалби, предложения и сигнали, по въпроси, които представляват техен законен интерес по ред, определен със закон.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от АПК – Кодексът се прилага за административните производства, пред всички органи на Република България, доколкото със закон не е установено друго.

ал. 2 – Разпоредбите на кодекса не се прилагат за актовете:

на Народното Събрание и на Президента на Републиката с които се упражнява законодателна инициатива с които се създават права или задължения за органи или организации, подчинени на органа, издал акта, освен ако с тях се засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица.

Съгласно чл. 1, т. 7 от АПК – Този кодекс урежда извършването на комплексно административно обслужване.

Съгласно чл. 13 от АПК – Административните органи прилагат комплексно административно обслужване.

Съгласно параграф 1, т. 5 от Д. Р. на АПК – „Комплексно административно обслужване“ е това обслужване, при което административната услуга се извършва от административни органи, от лица, осъществяващи публични функции или от организации, предоставящи обществени услуги без да е необходимо заявителят да предоставя информацията или доказателствени средства, за които са налице данни, събрани или създавани от извършващия административната услуга първичен администратор на данни, независимо дали тези данни се поддържат в електронна форма или на хартиен носител.

т. 6 – Поемане на разноски от административен орган е поемане на разноските от юридическото лице в структурата на което е административният орган.

Съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС, ГД „Изпълнение на наказанията“ е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище София и е на бюджетна издръжка.

ал. 3 – Затворите и областните служби „Изпълнение на наказанията“ са териториални служби на ГД „Изпълнение на наказанията“.

Съгласно параграф 1 от Д. Р. на ЗА по смисъла на този закон:

„Административно обслужване“ е всяка дейност по извършване на административни услуги от структурите на администрацията и от организации, предоставящи обществени услуги.

„Административна услуга“ е:

а) издаване на индивидуални административни актове, в които се удостоверяват факти с правно значение

Как да изгражда инфраструктура като представителна инициатива от организите членки на правителството и общините и да получат тази инфраструктура.

Съгласно чл. 1 от АПК – Административните органи прилагат комплексно административно обслужване.

1 - въвеждане на разноски от административни органи;

2 - разноски на извършителята по изпълнението на наказанието;

3 - возможността за обжалование членките на извършителя на наказанието, което е предварително и умело предсрочно обжалувано.

б) издаване на индивидуални административни актове, с които се признава или отрича съществуването на права и задължения

в) извършване на други административни действия, които представляват законен интерес на физическо или юридическо лице

По тези правни основания всеки един лишен от свобода може да поиска информацията по чл. 76, ал. 1 от ЗИНЗС на хартиен носител по реда на чл. 21 във връзка с чл. 24 ал. 1 от АПК като индивидуален административен акт или като административна услуга по смисъла на параграф 1, т. 1 и т. 2 от Д. Р. на ЗА като на осн. Параграф 1, т. 6 от Д. Р. на АПК разноските за административната услуга на осн. Чл. 12 от ЗИНЗС се поемат от ГД „Изпълнение на наказанията“, защото няма правна норма, която да забранява това.

Съгласно чл. 75 от ЗИНЗС – Лишените от свобода могат да се ползват от правата си с изключение на правата:

1. от които са лишени с присъдата;
2. които са им отнети или ограничени изрично със закон;
3. чието упражняване е несъвместимо с действието на присъдата и изпълнението на наказанието.

Съгласно чл. 31, ал. 5 от КРБ, на лишените от свобода се създават условия за осъществяване на основните им права, които не са ограничени от действието на присъдата.

В законодателството в страната няма правна норма, която да забранява на лишените от свобода да участват в административно производство по издаване на индивидуален административен акт по чл. 21 от АПК и да искат извършване на административна услуга по издаване на индивидуален административен акт или други документи, които представляват интерес за тях.

Сроковете за издаване на индивидуален административен акт са посочени в нормата на чл. 57 от АПК.

На осн. параграф 8 от ПЗР на АПК разпоредбата на чл. 57 от АПК е приложима и при извършване на административна услуга.

Ако органът до когото сте депозирали искането за издаване на индивидуален административен акт или за извършване на административна услуга не се произнесе в сроковете, които са посочени в чл. 57 от АПК съобразно чл. 58 от АПК, непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ.

На осн. чл. 81, ал. 1. от АПК отказът да бъде издаден индивидуален административен акт може да бъде оспорен по административен ред пред непосредствено по горестоящия административен орган.

По същия ред на осн. параграф 8 от ПЗР на АПК може да се оспори и отказът да се извърши административна услуга както и мълчаливият отказ на осн. чл. 84, ал. 2 от АПК.

Актовете, които не подлежат на оспорване по административен ред са посочени в чл. 82 от АПК.

Сроковете за оспорване на отказ за издаване на индивидуален административен акт и извършване на административна услуга по административен ред са посочени в чл. 84 от АПК.

Срокът за оспорване на мълчалив отказ по административен ред е посочен в чл. 84, ал. 2 от АПК, а съдържанието на жалбата е посочено в чл. 85 от АПК.

На осн. чл. 148 от АПК отказът да бъде издаден индивидуален административен акт както и мълчаливият отказ в тази връзка могат да се оспорят направо пред съда по реда на Глава десета – Раздел I и IV от АПК и без да са били оспорвани по административен ред.

По същия начин може да се извърши административна услуга съобразно параграф – 8 от ПЗР на АПК.

Сроковете за оспорване са посочени в чл. 149. от АПК.

Съгласно чл. 140 от АПК – когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца.

ал. 2 - Когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване погрешно е указано, че той не подлежи на обжалване, сроковете за подаване на жалба по този дял се удължават на шест месеца.

По същите правни основания може да поискате да получите копие от документи, които съдържат информация, представляваща за Вас законен интерес като административна услуга като разноските за тази услуга, както по горе посочих, са за сметка на Г. Д. Изпълнения на Наказанията.

Отказът да получите такива документи обаче, подлежи на обжалване по реда на Глава петнадесета Раздел II на АПК като защита срещу неоснователни бездействия, защото връщането на документи представлява фактическо действие. Невръчването на такива документи – „бездействие“.

Заместник-председател на Българското Затворническо Сдружение за Рехабилитация
Светломир Николов Нешков

В следващото издание ще получите информация как да обжалвате наказанията по чл. 101 от ЗИНЗС по съдебен ред и други актове на служители от пенитенциарната система.

Изображението е на Jimelix.tk, можете да намерите повече от изкуството й на <http://jimelix.tk/>

Успехът на БЗСР на европейско ниво - Доклад относно върховенството на закона От Джок Полфрийман:

Успехът на БЗСР на европейско ниво

Въпреки че голяма част от това, което Българското Затворническо Сдружение изпрати в доклада си относно Доклада за върховенството на закона в България, бе използвано в осъдителен към страната доклад, авторите му цитираха директните източници, които бяхме предоставили, вместо да цитират сдружението. Все пак бяхме споменати веднъж и е чудесно да видим името си в такива важни документи. С помощта на сдружението съществува много голяма вероятност Механизмът за сътрудничество и проверка за България да продължи, тъй като, както всички знаем, не се наблюдава никакъв прогрес в борбата срещу корупцията. Въщност, в последните 4 години се наблюдава нарастване на корупцията.

"Качество

Достъпът до правосъдие се нуждае от подобрене. Има призови за намаляване на прага за достъп до правна помощ, освобождаване на получателите на правна помощ от съдебни такси, намаляване на размера на съдебните такси за започване на съдебно производство и подобряване на цифровизацията в съдебната система. В сегашното състояние на системата за правна помощ в България дори лице, чийто доход е на или малко под прага на бедността според Евростат, няма право на правна помощ. Особено внимание е обърнато на значително високите съдебни такси в областта на административното правосъдие. Що се отнася до дигитализацията, въпреки че не е възможно да се заведе дело онлайн, е възможно да се изпращат призовки и да се наблюдават някои дела. Освен това, използването на и последващите действия по резултати от анкети, проведени сред съдебни потребители, е ограничено. Изчерпателен поглед върху ситуацията по отношение на електронното правосъдие ще бъде на разположение в края на 2020 г., когато съществуващият проект „Разработване на модел за оптимизиране на съдебната карта на българските съдилища и прокуратури и на Единна информационна система за съдилищата“ трябва да бъде завършен. Пандемията COVID-19 илюстрира недостатъците на съдебната система в областта на електронното правосъдие. След решение на съдийската камара на ВСС, обработката на съдебни дела временно беше спряна за един месец по време на извънредното положение, изключение правеха само спешните дела.

*Цитати от Съюза за граждansки свободи за Европа и **Българско затворническо сдружение** за рехабилитация по отношение на доклада за върховенството на закона за 2020 г.; Фигура 23, Индекс на правосъдието на ЕС за 2020 г.*

https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/bg_rol_country_chapter_bg.pdf